

stegen til omtrent 5 pCt. Da man saaledes har fundet, at den Forudsættning, som Krigsministeren i sin Tid gik ud fra, ikke mere var tilstede, og da man tillige har maattet erkende, at de militære Embeds- og Bestillingsmænd naturligen bør betales ens, hvad enten de laa det ene eller det andet Sted i Garnison, er der derfor blevet tilføjet en ny § 3, som fastsætter, at de kommunale Skatter, som paalægges Saadanne, ikke maa overstige 2 pCt. Den Bestemmelse, som jeg nys nævnde blev indført i Lønningsloven af 1867, fik indledt i en Medaktion, som senere har givet Anledning til, at Officerer og militære Embedsmænd, der vare blevne affledigede, inden denne Lønningslov kom ud, ere blevne stillede paa en saadan Maade, at der er bleven dem paalignet Kommuneskat. Det var ganske vist ikke Tanken, vistnok hverken fra Rigsdagens eller den daværende Krigsministers Side, og da der for nogle Aar siden af nogle pensionerede Officerer blev andraget om at faae Godtgjørelse for disse Skatter, der vare paalignede dem, henviste Folkethinget dette Andragende med sin Ubefaling til Finansministeren. I det Lovforslag, som skulde ordne den personlige Kommuneskat, som er blevet forelagt Folkethinget, er det foreslaaet, at Forholdet for Fremtiden skulde bringes tilbage til det Gamle, saaledes at de pensionerede Officerer, som i 1867 vare frie for at yde Kommuneskat, ogsaa i Fremtiden skulde vare frie derfor. Forhandlingen om dette Forslag blev ikke tilendebragt, og for saa hurtig som muligt at komme ud af dette abnorme Forhold, er der i Folkethinget blevet vedtaget en § 4 til dette Lovforslag, som fremtidig skulde tilvejebringe det gamle Forhold, og ved Bevilling paa Finansloven er der stillet en Sum til Krigsministerens Raadighed, saa at han kan godtgjøre de Paagjældende, hvad de ere komne til at yde i Kommuneskat siden 1867, da Loven udkom. — Dette er de Forandringer, som det oprindelige Forslag er undergaaet i Folkethinget, og jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget, som det er, til videre Fremme i Landstinget.

Strup: Jeg kan ikke Andet end fremkomme med en Bemærkning, jeg kunde vel endogaa kalde det en Indsigelse, mod en Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, som i Dvrigt gjentages i det Lovforslag, som efter dette vil komme til Forhandling. Det er netop den Bestemmelse, som findes i Lovforslagets § 3. Denne Bestemmelse bryder jo ganske ligefrem den almindelige Regel om Kommunalbeskatning, som findes i Loven af 6te Juli 1867 for Landkommunernes Vedkommende, og 26de Mai 1868 for Kjøbstadkommunernes Vedkommende, og det forekommer mig aldeles utilstedeligt gennem en Lønningslov, ja endog et Tilleg til en Lønningslov, at bryde et Princip, som fuldtalig er vedtaget af Rigsdagen gennem de kommunale Beskatningslove. Det forekommer mig,

at, naar den ærede Krigsminister — og jeg skal indrømme, at det er med meget god Føje — vil søge et Bederlag ydet til de Militære, der blive garnisonerede paa Steder, hvor de kommunale Afgifter ere større end sedvanlig, da maa et saadant Bederlag ydes af Statskassen ved en særlig Bevilling. Man kan ikke paabyde, at Kommunerne skulle optræde et mindre Belsøb af disse Medlemmer, der leve i Kommunerne, end af Andre, eller at særlige Regler med Hensyn til kommunal Beskatning skulle gjælde for disse Medlemmers Vedkommende, mere end for alle Andre, der leve i Kommunerne. Det er altsaa mod Principet, at jeg gjør en bestemt Indsigelse, og jeg kan ikke Andet end sige til, at Principet for den kommunale Beskatning for militære Embedsmænd ingenlunde, som det maa ske kunde antages af ærede Medlemmer, er fastslaaet ved Lønningsloven for Hæren af 25de Juli 1867; thi det var allerede slaaet fast igjennem Kommunalloven af 6te Juli 1867, og Lønningslovens Bestemmelse er altsaa i det Mindste for de Militæres Vedkommende, som leve udenfor Kjøbstæderne, kun en Gjentagelse af, hvad der allerede var vedtaget, og, kan jeg sige, en nødvendig Gjentagelse, idet det ikke ret vel kunde gaa an i en militær Lønningslov at forandre, hvad der for saa Dage siden var vedtaget i en Lov om den kommunale Ordning for alle Kommuners Vedkommende. Men jeg skal dernæst gjøre den Bemærkning, at denne Bestemmelse forekommer mig egentlig ikke hensigtsmæssig. Saavidt jeg hørte, var Grunden til, at man vilde opstille denne Bestemmelse, den, at man ikke vilde have, at den Tilfældighed, om den militære Embedsmænd blev beordret til den ene eller den anden Garnison, skulde have nogen Indflydelse paa hans kommunale Beskatning; men det bliver jo ingenlunde naaet igjennem Bestemmelsen, som den er affattet her. For det Første synes man ligefrem at gaa ud fra, at man i alle Kommuner har Beskatning paa Indtægt; men det er aldeles ikke Tilfældet. Dette er dog et underordnet Punkt. Men det, som har en meget væsentlig Betydning, er, at selve Skatte skalaen jo langtfra er ens i alle Byer. Det vil jo ses, at f. Ex. her i Kjøbenhavn vil en Militær med 600 Rbd.s Indtægt kun komme til at betale Skat af 300 Rbd. Flytter han altsaa hen i en anden Kommune, hvor der ikke gives nogen saadan Fritagelse for de lavere Indtægter, bliver hans Skat paa 2 pCt. nødtvungen den dobbelte ind, hvad han betalte i Kjøbenhavn. Dersom Hensigten er at optaa en ligelig Beskatning for de Militære, uden Hensyn til, hvilken Kommune de flytte til, maa jeg altsaa paastaa, at Bestemmelsen aldeles ikke rammer det, man har tilfattet. Dersom man vilde vedtage en Bestemmelse, som skulde sikkre de Militære en nogenlunde ens Beskatning, og navnlig skulde sikkre dem en Beskatning, som var den samme som den, der bestaar i den Kommune, hvor de fleste Militære